

BIELA ZÁSTAVA

PRVÝ DETEKTÍVNY ROMÁN INŠPIROVANÝ
SKUTOČNÝMI UDALOSŤAMI

BIELA ZÁSTAVA

PRVÝ DETEKTÍVNY ROMÁN INŠPIROVANÝ
SKUTOČNÝMI UDALOSŤAMI

MAREK VICIAN

*Túto knihu venujem bojovníkovi za spravodlivosť,
Ondrejovi Janičkovi,
ktorý sa nevzdal počas dvadsaťročného boja
s justičnou mafiou.*

Autor: Marek Vician
Vydavateľstvo: VARIAFLEX, s.r.o., Košice 2021
Jazyková korektúra: Mgr. Andrea Jurčová

ISBN 978-80-973809-4-6

OBSAH

Predslov	5
Stretnutie	9
Láska	19
Ukrajina	25
Nehoda	31
Výpalné	37
La Gondola	41
Koncert	45
Vnuk	49
Policajt	57
Krivá výpoveď	63
Peter	71
Vyšetrovanie	73
Vrak	79
Konfrontácia	83
Bangkok	85
Lekár	91
Prekvapenie	95
Súd	103
Dáma	113
Úrad inšpekčnej služby	115
Sklamania	117
Asociácia na podporu právneho štátu	121

P R E D S L O V

Nevieme, čo je spravodlivé, ale jednoznačne vieme povedať, čo je nespravodlivé. Toto sú slová ekonóma a právneho filozofa F. A. von Hayeka, ktorý tento princíp pomenoval ako negatívny test spravodlivosti. Vychádzal z toho, že nespravodlivosť proste my ľudia cítime.

Tento román bol, bohužiaľ, inšpirovaný skutočnými udalosťami. Rozhodol som sa nemlčať a poukázať na závažný celospoločenský problém, pretože väčšina obyvateľstva o ňom vôbec nevie a žije v predstave, že polícia a štátne orgány sú plne funkčné a pripravené chrániť nás. Časť občanov si je tohto problému dobre vedomá, ale bojí sa o ňom nahlas čo i len zmieniť, nieto ho ešte zverejniť alebo riešiť. A tej poslednej časti ľudí to takto vlastne vyhovuje.

Rozhodol som sa napísať knihu, za ktorú by sa mi mohli chcieť pomstiť presne tak, ako to už raz spravili. Mohli by ma aj zavrieť, lebo to oni môžu vždy. Ja sa ich ale nebojím. Uvedomujem si, že o tom hovoriť musím. Silný človek sa nikdy nevzdá, nenechá sa umlčať a pôjde po svojej ceste, hoci bude plná prekážok a nebezpečenstva. A ja silný človek chcem byť. Nie som svätý, aj ja som spravil veľa chýb, ale určite nie som kriminálnik. Odmietam niešť zodpovednosť za niečo, čo vytvoril skorumpovaný policajný štát na zakrytie svojich hriechov. Vlastne dnes už vôbec nejde o autonehodu, ktorou to všetko začalo, ide tu o spôsob, akým sa veci vyšetrujú.

Bývalý vysokopostavený kriminalista mi prezradil, že policajt, tzv. *pešiak*, dostane päťdesiat eur za to, že prišiel na miesto autonehody a ohlásil ju organizovanej skupine, ktorá sa tvári, že vznikla na ochranu poškodených. Jej členovia prídu na miesto, ponúknu vám odvoz, požičanie auta, zastupovanie. Tiež vybaví svedkov, znalcov a hlavne policajtov, ktorí za drobné predajú aj svoju dušu. Neraz sa stalo, že pri

troch autonehodách bol prítomný ten istý svedok, ktorý išiel okolo vždy len náhodou.

Veľa ľudí je nešťastných, pretože sa nemôžu domôcť spravodlivosti. Požiadajú o to, na čo majú absolútne právo, a nepríde im pozitívna odpoveď, iba množstvo formálnych listov bez výsledkov. Ľudia trpia. Niekomu bolo ukrivdené, niekoho sa potrebovali zbaviť a na niekom chceli proste len zarobiť.

Korupcia v našej krajine je taká rozšírená, že sa považuje za bežnú vec. Keď vydržíte čítať túto knihu do konca, sami sa o tom presvedčíte. Ja sám som bol v minulosti agentom Úradu boja proti korupcii, a preto viem, že štát má úžasné technické možnosti, aby korupciu vedel odhaľovať. Viac povedať nemôžem, lebo som viazaný mlčanlivosťou. Problém je, že príslušné orgány (možno vedené kriminálnymi živlami) donedávna vyšetřovať korupciu ani nechceli. Ak by ste ju prišli ohlásiť, povedia vám, že nič sa nestalo a že je to vlastne v poriadku, že máte zaplatiť. Alebo vás vyťažia na informácie a tie si zobchodujú.

Začínam túto knihu písať s veľkou pokorou, jednak preto, že je to môj prvý román, a tiež preto, že sú v nej veľmi háklivé informácie, ktorých odhalenie môže niekomu spôsobiť otlak. Avšak je isté, že keby príslušné orgány správne fungovali a právo by bolo vymožiteľné, ľudia by často neboli donútení k uplácaniu a ku korupcii by ani nedošlo. Je to problém, o ktorom verejnosť musí začať hovoriť nahlas a kompetentní ho musia riešiť.

Odporúčam, aby ste pri čítaní tejto knihy mali k dispozícii smartfón s pripojením na internet a nainštalovanými aplikáciami:

- čítačka QR kódov vhodná pre váš smartfón,
- Instagram (nájdete v Google Play alebo iStore),
- Facebook (nájdete v Google Play alebo iStore).

Počas čítania sa niekoľkokrát dostanete k štvorcovému obrazcu. Vtedy spustíte aplikáciu čítačky QR kódov vo vašom smartfóne a namierite kameru telefónu na obrazec. Pravdivosť tohto príbehu si tak budete môcť kedykoľvek overiť, a tak získate z čítania tejto knihy úplne iný zážitok. Veriť môžete iba tomu, čo vidíte na vlastné oči, počujete na vlastné uši, a keď poznáte presný zdroj informácií.

STRETNUTIE

Sedel som vo vani, v ľavej ruke držal sprchovú hlavicu a púšťal na seba prúd horúcej vody. Tento spôsob relaxu ma ročne stojí nemalé nedoplatky. Málokedy zapchám štuflom odtok, aby sa vaňa naplnila až po okraj, radšej cítim, ako okolo mňa voda preteká. Moja babka by asi nebola nadšená, vždy ma učila teplou vodou šetriť. Nieкто fajčí, nieкто zase pije alkohol, ja si zase doprajem desať minút v horúcej sprche.

Bola druhá polovica mája a rozmýšľal som nad magickou silou tohto času. Presne v tento deň pred pár rokmi som predal svoju firmu, takže bol asi naozaj šťastný. Prstami som prechádzal po obrazovke vodeodolného telefónu a sledoval, čo zaujímavého nájdem v správach alebo na sociálnych sieťach. Prezeral som jednotlivé príspevky, až som pri jednom zbystril pozornosť. Konečne napísala verejný príspevok na Instagrame, to bude zaujímavé...

Ivannu som spoznal len prednedávnom prostredníctvom aplikácie Badoo. Bol som nezadaný a ona bola sympatická blondínka s modrými očami. Napísal som, odpísala... Bol to jeden z jednoduchých mechanizmov, ako v dnešnej dobe vytvoriť priateľstvá a spoznať nových ľudí. Minulý týždeň mi vlastne prvýkrát napísala, že keď bude mať viac voľného času, mohli by sme skočiť na kávu. Vyzeralo to, že ju konečne spoznám osobne.

V jej aktuálnom príspevku stálo, že sa pripravuje na dnešný koncert. Ako bolo možné, že som o ňom nevedel? Začal som hľadať a predsa len som našiel niekoľko zverejnených termínov, mala to byť snúra koncertov skupiny Maduar, s ktorou mala vystupovať, ale o tom dnešnom písala len ona. Vrátil som sa späť k jej príspevku na Instagrame, ktorý medzičasom aktualizovala, aby v ňom pozvala všetkých fanúšikov. Koncert sa začínal o dvadsiatej hodine v Pezinku.

Bolo niečo málo po osemnásť tridsať. Prstom som prešiel na ikonu Google máp, aby som si pozrel vzdialenosť medzi mojím domom a pezinským Cabal Clubom. Cesta by mi zabrala hodinu a desať minút. Začal som rozmýšľať, ako s týmito informáciami naložím. Vaňa sa plnila k okraju, takže bol najvyšší čas stiahnuť nohu z odtoku, aby som odpustil časť horúcej vody a aby mohla prítiecť ďalšia. Ak by som predsa len chcel ísť na koncert, musel by som okamžite vstať, obliecť sa a sadnúť do auta. Otvoril som si ešte raz jej profil a nechal si pár sekúnd na rozmyslenie... Zhlboka som sa nadýchol už aj tak dosť zapareného vzduchu a sám pre seba som si povedal, že idem. Rád by som ju konečne videl naživo a bol som aj celkom zvedavý na skupinu, ktorá hrávala v rádiách, keď som bol ešte malý chlapec. Vypol som vodu, postavil sa a osušil. Naniesol som si trochu gélu do vlasov a pomocou hrebeňa vyformoval svoj typický účes, aj keď bol už trocha staromódny. Keďže som chcel dnes vyzeráť dobre, vybral som si svoju najobľúbenejšiu bielu košeľu s modrými pásikmi a hnedočervené nohavice. Topánky som nosil vždy kožené. Tesne pred odchodom som sa na

chvíľu zastavil, aby som si vybral ten správny parfum. Máj a jún som považoval za mesiace alergickej sezóny, preto som sa v tomto období vyhýbal všetkému dráždivému, a vlastne aj voňavky som skoro nepoužíval. Lenže dnešok bol špeciálny, vybral som si teda *Exceptionnel* od mojej obľúbenej značky, ktorá mala v logu bielu šesťcípú hviezdu symbolizujúcu Mont Blanc. Schmatol som ešte koženú bundu, sadol do auta a vyštartoval smerom na Senec. Keby som trocha pridal, dorazil by som do klubu na minútu presne. V Hlohovci som si ešte urobil krátku zachádzku, ale kvetinárstvo, ktoré som mal po ceste, už bolo zatvorené a nemal som čas sa viac zdržiavať. Keď som bol konečne na diaľnici, pustil som si jej pesničku. Spievala nádherne, spievala o láske. Pred Pezinkom som odstabil auto na krajnici, aby som v navigácii vyhľadal Cabal Club. Keď som si bol istý, že nezablúdím, znova som vyštartoval, aby som o niekoľko kilometrov ďalej obsadil jediné voľné parkovacie miesto. Kým som vystúpil, skontroloval som sa v zrkadle a usúdil, že snáď nevyzerám najhoršie.

Do klubu som vošiel presne o ôsmej. Už keď som schádzal dole schodmi a počul ten hluk, ktorý sa ku mne zdola niesol, bol som si istý, že podnik je poriadne plný. U chlapíka pri vchode, ktorý bol asi nejaký lokálny vyhadzovač, som zaplatil vstupné. Lístok som si zasunul do vnútorného vrečka bundy a pomaly som sa vybral k pódiu. Odhadoval som, že je tu aj stopäťdesiat ľudí, všetci sa zabávali v skupinkách a ja som si uvedomil, že som tam asi jediný sám. *Nevadí*, povedal som si a ďalej sa predieral klubom, aby som našiel voľné miesto. Asi dva metre od pódia, hneď pri bare, stála prázdna stolička. Frajersky som si na ňu sadol a rozhliadal sa po ľuďoch, no nepoznal som nikoho zo skupiniek baviacich sa pri najbližších stoloch. Od barmana som si vypýtal kolu, aj keby som nebol autom, alkohol nepijem.

Netrpezlivo som čakal, kedy sa začne koncert, v klube som doteraz na žiadnom nebol, takže som bol zvedavý. Na malom pódiu žiarila LED obrazovka, takže sa asi chystali niečo premietajú. Po chvíli sa ozval

zvuk, ktorým sa vrah v deväťdesiatych rokoch začínali všetky diskotéky v Československu. Ozvalo sa známe: „EM – EI – DI – JU – EI – AR!“, čo bolo vyspellovanie názvu kapely Maduar, ktorým sa začínali aj niektoré ich pesničky. Dvaja muži vystúpili na pódium a začali spievať slovenské hity. V skutočnosti vyzerali staršie, ako som si ich predstavoval. Jeden z nich mal holú hlavu a stál vpravo, neskôr som sa dozvedel, že sa volá Laco. Ten druhý, Juraj, bol chudší. V pozadí na veľkej obrazovke začali premietiť ich fotografie, ktoré tvorili príbeh od ich detstva, ako postupne rástli, ako si založili kapelu, až po súčasnosť. Bolo to úžasné, poznal som všetky ich pesničky, aj keď už nepatrili medzi často rotujúce hity v rádiách. Celý klub šalel, skupina robila naozaj dobrú zábavu. Urobil som si niekoľko videí na pamiatku. Asi v polovici koncertu oznámili, že majú prekvapenie, a tým prekvapením je mladá talentovaná speváčka Ivanna, ktorá s nimi bude vystupovať. Na veľkej obrazovke sa prehral krátky klip zozriehov z československej talentovej súťaže, v ktorej speváčka vyhrala prvé miesto. Ja som vedel, že som tam iba kvôli nej. Niežeby tá kapela nebola zaujímavá, ale určite by ma večer nevytiahla z horúcej vane.

Ivanna vstúpila na javisko a ihneď vyvolala hlasný aplauz, ktorý otriasol celým klubom. Musel som uznať, že chlapci zvolili dobrú taktiku. Pekná blondína vo veku dvadsaťšesť rokov hneď vylepšila imidž dvoch starších pánov. Vyzerala lepšie ako na fotografiách, ktoré som videl na internete, navyše svetlá reflektorov jej naozaj pristali. Mala na sebe čiernu koženú bundu, ligotavú blúzku a obťahnuté čierne noha-